

Dagsordenens enkelte punkter.

I. Generaldirektørens beretning.

Generaldirektørens beretning var som sædvanlig i 2 dele, én om ILOs virksomhed sidste år og én om et specielt emne. Emnet for denne sidste rapport var i år ILOs beskæftigelsesprogram for det næste tiår¹⁾. Beskæftigelsesprogrammet, der er påbegyndt i år og lanceres under navnet Verdensbeskæftigelsesprogrammet, vil blive ILOs bidrag i udviklingsarbejdet i 70'erne. Baggrunden for programmet er den befolknings-eksplosion, der kan ventes i de kommende år. Alene i tiden fra 1970 til 1980 imødeses en befolkningsforøgelse på 22 pct. eller 226 mill. mennesker. Baggrunden er imidlertid også at det uanset de hidtidige bestræbelser fortsat ikke har været muligt at forhindre, at kløften mellem jordens fattige og rige lande bliver større dag for dag. Målet for den igangsatte beskæftigelsesplan skal bl. a. være at drage de stadig voksende masser af fattige småbønder og slumbeboere ind i udviklingen og give dem del i dens goder. Det skal ske ved at skaffe dem de nødvendige færdigheder, så de kan udføre produktivt arbejde, og ved hjælp til tilvejebringelse af nye industrier og arbejdsmuligheder og øget udvikling af international handel. Gennemførelsen af planen vil i sin første fase kræve et stort undersøgelsesarbejde, der fremskaffer de nødvendige tal og kendsgerninger om de enkelte områder. Det kan dreje sig om oplysninger om befolkningsstilvækst, uddannelsesmuligheder og vandringer fra land til by. Når dette er oplyst kan man påbegynde opstilling af omtrentlige mål for, hvor mange arbejdere man år for år skal søge anbragt i produktivt arbejde. Herefter kan egentlige handlingsprogrammer udformes og tilbydes regeringerne til udførelse gennem samarbejde mellem regeringerne og arbejdsmarkedets parter og ved bistand fra FN-midler eller bilaterale hjælpeklender. Verdensbeskæftigel-

sesprogrammet retter sig til alle lande — også de industrialiserede. Opgaven i disse lande må blive at søge de redskaber suppleret, der i forvejen anvendes i den økonomiske politik, med alle den moderne aktive arbejdsmarkedspolitikens virkemidler.

Debatten i forbindelse med generaldirektørens rapport beskæftigede sig i det væsentlige med de spørgsmål, der var fremlagt i beskæftigelsesplanen, og herudover — som et led i den almindelige hyldest til ILO i anledning af 50 års-jubilæet — med en vurdering af organisationens stærke position i dag. I alt deltog mere end 250 talere fra mere end 100 medlemslande i debatten, heraf adskillige ministre.

I sin svartale sagde ILOs generaldirektør *David A. Morse* bl. a. at han forstod på de fremkomne indlæg at konferencen havde givet ham mandat til at sikre at beskæftigelsesplanen accepteres som et af de væsentlige led i det kommende udviklings-tiår. Det måtte konstateres at det første udviklingstiar ikke havde ført til sociale fremskridt for størstedelen af verdens befolkning. For bønder og landarbejdere, for millioner af indbyggere i slum-kvarterer i de store byer i udviklingslandene, for dem der udgør et flertal af befolkningen, er der ikke sket økonomiske eller sociale forbedringer. Morse drog heraf den lære at det sociale fremskridt ikke automatisk er et resultat af økonomisk fremgang. Han kunne ikke se, at man stiltiende kan se på en fordobling af verdens befolkning i løbet af de næste 30-35 år, når der stadig findes så megen menneskelig elendighed i verden i dag. Han tilføjede at ILO ville tage aktivt del i FNs befolkningspolitiske program og hjælpe med gennemførelse af hertil sigtende forholdsregler. Han drog to slutninger af det fremkomne under debatten. For det første at verdensbeskæftigelsesprogrammet bevidst skal medvirke til at bringe mærkbare ændringer i levefoden for de millioner

¹⁾ The World Employment Programme, report of the director-general/part I, International Labour Office, Genève 1969. Rapporten er oversat til svensk: „Världsprogram for sysselsättningen, ILO-KOMMITTEN, Stockholm 1969.